

"Risale-i Nur'u kendi şahsî menfaatlerine ve hattâ mânevî kemâlâtlarına ve belâlardan ve muzır şeylerden kurtulmaklığına âlet yapma..." cümlesini izah eder misiniz?

"Sakın, sakın, hakaik-i imaniyenin tefsiri olan Risâle-i Nur'u kendi şahsî menfaatlerine ve hattâ mânevî kemâlâtlarına ve belâlardan ve muzır şeylerden kurtulmaklığına âlet yapma. Tâ ki Nurun en büyük kuvveti olan ihlâs-ı hakikî zedelenmesin' diye, kader-i ilâhînin şefkatli tokatları olduğuna..."(1)

Bir hadisi şerifte Efendimiz (asm) buyuruyor ki; "**Seyyidül kavmi hadimuhum**" / "**Bir kavmin efendisi onlara hizmet edendir.**"(2) hükmünce, esasında en büyük makam, mevki ve şeref hizmetkarlıktadır. Bu sebepten dolayı kelime-i şهادette kulluk, risaletten evvel gelmiştir.

Üstadımız Nur talebelerini tarif ederken "**Ümmet-i Muhammediyeyi sahil-i selamete çıkaran sefine-i rabbaniye de çalışan hademeleriz.**"(3) tabiriyle, bizlerin vasfımızı **hademelik** olarak tarif etmiştir.

Yukarıdaki hakikatler muvacehesinde meseleye nazar edersek, Muazzez Üstadımızın Nur talebelerine ihlaslarını muhafaza noktasında yaptığı telkinatların ne kadar önemli olduğunu anlamış oluruz.

Çünkü genellikle **ibadette, fazilette ve kemalatta** ileri gidenler ihlaslarını muhafaza edemezlerse; karşılık beklerler yani hürmet, itaat, alakadarlık, iltifat ve alayıştan memnun olurlar. Bunlar ise ihlası kırar. Zira ihlas, hizmetkarlığın ve vazife-i tebliğin sırf Allah rızası için yapılmasını esas alır.

Bu gibi beklentiler ise, bir nevi dünyevi ve peşin ücret olduğundan ahirette karşılığı kalmaz veya azalır.

Üstad Hazretlerinin hayatı boyunca hizmet-i imaniyeyi esas maksat yaparak yaptığı ihlaslı vazifelerin yanında, doksan yıla yakın ömründe çekmediği cefa görmediği eza kalmamıştır.

Bunun sebebini kendileri bizzat şöyle ifade etmektedir: Hayatım boyunca nahak yere çekmiş olduğum eza ve cefaların kader indinde bana verdiği mesaj, "**Ey Said, hizmet-i imaniyeyi ve vazife-i Kur'aniyeyi maddi ve manevi hiçbir menfaat**

ve kemalata alet yapamazsın."

Bu sebeple **Üstad Hazretleri maddeten yirmi liralık bir tereke ile dünyayı terketmiştir.** Maneviyat olarak da kendilerine isnat edilen hiçbir manevi rütbe ve makamata talip olmamış ve iltifatlardan hoşlanmamıştır.

Hatta **"ben kendimi beğenmiyorum. Beni beğenenleri de beğenmiyorum"** ifadeleriyle ihlasın ve tevazuun zirvesinde yaşamıştır.

Risale-i Nur Külliyyatı'ndan anladığımız şudur ki: Bir Nur talebesinin ihlasını muhafaza etmesi ve hizmetlerinin müessiriyetinin artması için, genel manada şu üç mesele bizlerin kırmızı çizgisidir.

1. Davamız merciyeti kaldırmıyor. Yani hiç kimse bu davanın lideri olamaz. Bu davaya yön veremez. Zira Üstad kendini merciyyetten azletmiş. Onun makamını ve vazifesini deruhte edecek hiçbir şahıs olamaz. Bu sebeple Muazzez Üstadımız meşverete önem vermiş ve şahs-ı maneviye kuvvetlendirmiştir.

2. Mesleğimiz ve davamız tarafgirliği kaldırmıyor. Üstadımız **"Kimin, nereden, nasıl ve ne şekilde olsun istifadesine taraftar olmak."** talimatıyla kuvvete kuvvet vermeyi meşrep taassubundan kurtulmayı ve camia olarak ihlasımızı bu şekilde muhafaza etmeyi tembihlemiştir.

3. Hizmetimizi ve Risale-i Nuru maddi ve manevi şahsi kemalatınıza ve menfaatinize alet etmemek kaidesine, en zayıf damarımızı nazara vererek bu mesele üzerinde hassasiyetle durmuştur.

Üstadımız'dan bu tarafa camiamızın geçirmiş olduğu merhaleler ve ihtilaflara baktığımızda; ihlasımızı ve samimiyetimizi kıran, mezkur üç meselede verdiğimiz tavizlerle doğru orantılı olduğunu görüyoruz.

Hele hele üçüncü maddede zikredilen konu en zayıf ve aciz yönümüzdür. İhtilafların, geçimsizliklerin temelinde üçüncü maddenin yattığı araştırmayla maalesef ortaya çıkacaktır.

Bu mesele bizde böyle olduğu gibi, İslam aleminde de ihtilafların ve kargaşanın temelinde bu üç mesele yatmaktadır.

Konuyu özetleyecek olursak, biz Allah rızası için hizmet-i imaniyede bulunabilmek ve muvaffakiyete gidebilmek için Nur talebeleri olarak kendi aramızda samimiyeti ve birlikteliği muhafaza için **iç tüzük anlamında İhlas Risalesini** yaşamak şarttır. Camia olarak diğer cemaatlerle ve cemiyetlerle muhabbetimizi ve ihlasımızı muhafaza etmek en geniş dairede ittihad-ı İslamı gerçekleştirme adına da **dış tüzük anlamında Uhuvvet Risalesi** anayasamız ve yol haritamız olmalıdır.

En büyük **zaafiyetlerimizden birisi de okuduğumuzu ve öğrendiğimizi**

yaşayamamaktır. Zira din muamelattır. İhlasla yaşadıklarımız bizimle beraber olacaktır. Aksi halde bilmenin, anlatmanın ve okumanın da ayrı bir hesabı verilecektir. En az on beş günde bir İhlas risalesini okuyup, aynı davada hizmet eden ve aynı boyunduruğu taşıyan hizmet mensuplarımızı tenkit etmek ve kabullenememek veya aleyhlerinde konuşmak ihlastan nasibimizin olmadığını gösterir.

Aynı şekilde **Uhuvvet Risalesini** okuyup hatta ezberleyip, diğer cemaatlerin gıybetini yapmak da uhuvveten nasibimizin olmadığını ortaya koyar.

Bu sebeple Risale-i Nurlarla muhatap olmanın üç kategorisi vardır.

1. Okumak,
2. Anlamak,
3. Hayata geçirmek ve yaşamaktır.

Amaç, davanın fiilen yaşanması ve hayata geçirilmesidir.

Evet, Risale-i Nuru sadece dünyevi işlerimiz rast gitsin, ticaretimiz bereketli olsun düşüncesi ile okursak, ihlasla bağdaşmayacağı için Risale-i Nur'dan manevi anlamda feyiz alamayız. Hatta bazen maksadımızın aksi ile tokat yeriz. Yani dünyevi işlerimiz rast gitmediği gib, ticaretimizin de bereketi kaçabilir.

Ayrıca Risale-i Nuru bela ve musibetlerden korunmak amacı ve niyeti ile de okumak, yine ihlasa zıt olacağı için, şefkat tokadı olarak belalara maruz kalmaya vesile olabilir.

Dipnotlar:

- (1) bk. [Emirdağ Lâhikası-II, 66. Mektup.](#)
- (2) bk. *Deylemî, Müsned, II, 324.*
- (3) bk. [Tarihçe-i Hayat, Barla Hayatı.](#)